

hvilket under de daværende Tidsforhold ikke kunde ventes, da det overalt i Udlandet, England og de nordamerikanske Fristater i alt Fald alene undtaget, strengt krævedes, at fremmede Reisende være forsynede med Pas.

Ministeriet, der ligeledes under de daværende Forhold fandt Betænkelighed ved en fuldstændig Ophævelse af Pasvungen, maatte derimod ansee det for hensigtsmæssigt, at der, navnlig for at lette Samkvæmmet med Sverrig, indførtes adskillige Væmpelser i de gjældende Bestemmelser. Ministeriets derom allerunderdanigst nedlagte Førestilling bifaldtes af H. S. Majestæt Kongen ved allerhøieste Resolution af 28 Marts 1857 — bekendtgjort under 6 April s. A. — hvis væsentligste Bestemmelser gik ud paa, at den i allerhøieste Resolution af 17 April 1844 og allerhøieste Resolution af 25 Marts 1846 omhandlede Tid af resp. 24 og 48 Timer, i hvilke Reiser med Dampskibene fra Kjøbenhavn og Helsingør til Sverrig kunne foretages uden Pas, indtil videre forlængedes til 5 Dage, samt at det tillodes, at der til Reiser mellem de nærmeste Dele af Danmark og Sverrig meddeltes bekendte Personer staaende Reiselegitimationer for eet Aar ad Gangen. Ministeriet anmodede derhos ved Cirkulære samtlige Amtmænd om at tilkjendegive Politimestrene, at de ikke uden specielle Grunde burde fordre fremmede Reisendes Pässe foreviste udenfor de Steder, hvor den Reisende først havde at legitimere sig heri Riget eller tog Ophold i længere Tid.

Forholdene have imidlertid siden den Tid væsentlig forandret sig, idet der nu Intet vil være til Hinder for at opnaae Reciprocitet med Hensyn til Ophævelsen af Pasvungen i det Mindste med en Del af de Stater, med hvilke Danmark staaer i livlig Forbindelse.

I Sverrig og Norge er Pasvungen aldeles hævet resp. ved „Förordning af 21 Sept. 1860 om upphäfvande af skyldigheten för resande att vara försedd med Päs“ og Lov af 21 Marts s. A. „om Affkæffelse af det tvungne Pasvæsen m. B.“. Frankrig har i den senere Tid afluttet Ovenskomst med flere andre Stater, navnlig England og

Sverrig, om en gjensidig Ophævelse af Pasvungen, og Ministeriet har Grund til at antage, at der ikke fra dette Lands Side vil blive gjort nogen Bænkelighed ved at træffe en lignende Ovenskomst med Danmark.

Under disse Omstændigheder har Ministeriet troet at burde tage under noie Overveielse, om ikke en lignende Foranstaltning som den, der ved de nysnævnte Lovbud er truffen i Sverrig og Norge, kunde iværksættes for Danmarks Bedkommende.

Som Grundlag for Forhandlingerne om denne Sag har Ministeriet benyttet et af Byfogden i Helsingør udarbejdet Forslag til Lov om Ophævelse af Reisendes Forpligtelse til at være forsynede med Pas.

Dette Forslag gaaer ud paa, at den Indlændinge ved Plakat 7 August 1846 hjemlede Fritagelse for at forsyne sig med Pas til Reiser inden Rigets Grændser herefter ogsaa skal være gjældende for Udlandinge, ligesom den hidtil gjældende Forpligtelse til at være forsynet med Pas for at komme ind i Riget saavel som for herfra at begive sig til Udlandet skal bortfalde; at disse Bestemmelser imidlertid ikke skulle medføre nogen Forandring i Henseende til den visse Personer paahvilende Forpligtelse til at være forsynede med særegne Legitimationsdokumenter, naar de ville begive sig ind i eller ud af Riget eller reise eller opholde sig i samme; at navnlig Forordn. 10 Decbr. 1828 om Håndværkssvendes Omflakken, Bestemmelserne i Tyndeloven af 10 Mai 1854 om Skudsmaalsbøger og i Værnepligtsloven om Værnepligtiges Flytning forblive i uforandret Gyldighed, samt at det i Plakat om Rystpolitiet af 28 Febr. 1817 § 11 indeholdte Forbud mod fra Rystpolitidistrikterne at bortføre pasløse Personer uden Distriktskommisariens skriftlige Tilladelse herefter skulde bortfalde i de Tilfælde, hvor saadanne Personer føres ud med Færgebaade eller til eller med Pasfagerdampskibe, der gaae i regelmæssig Fart indenrigs eller paa Sverrig og Norge.

I den Indstilling, hvormed Byfogden i Helsingør tilfillede Ministeriet det nævnte Udkast, bemærkede han, at det, efterat Forpligtelsen